

Een â??alienâ?• wordt geboren

Beschrijving

In mijn berichten op deze site heb ik het al een aantal maal gehad over aliens. Tot nu toe waren dat buitenaardse wezens, maar hier op aarde zijn er ook een paar. Ik las daar in het tijdschrift [Skepter](#) 2.1 van 1989 het volgende verslag, wat ik hier met wat aanvullingen plaats:

Eerste melding

Op 2 mei 1933 publiceerde de *Inverness Courier* een artikel dat melding maakte van de ervaringen van een anoniem echtpaar dat op ruim een kilometer afstand een gigantisch beest had waargenomen in Loch Ness. De auteur was de plaatselijke journalist *Alex Campbell*, die als â??waterschoutâ?? ook verantwoordelijk was voor de visstand in het meer.

Campbell sprak van een monster, en legde een verband met oude sagen en legenden.

Later werd duidelijk dat van het echtpaar alleen de vrouw, Mrs. MacKay, het beest had gezien. Skeptici wezen erop dat de heer en mevrouw MacKay een hotel runden in de buurt van Loch Ness. De publiciteit rond het monster legde hun geen windeieren.

Een week later publiceerde dezelfde krant een commentaar van *Captain John Macdonald*, die gedurende vijftig jaar zoâ??n 20.000 keer door Loch Ness was gevaren, maar nog nooit een monster was tegengekomen. Daarna bleef het twee maanden stil rond *Nessie* (de roepnaam van het monster), maar op 4 augustus kwam zij opnieuw prominent in het nieuws toen de krant een brief publiceerde van een zekere *Mr. Spicer* uit *London*, die tijdens zijn vakantie een prehistorisch dier in de richting van Loch Ness had zien lopen. Deze brief lokte verscheidene nieuwe meldingen uit en het dagblad *The Scotsman* stuurde de journalist *Philip Stalker* op onderzoek uit. Deze verzamelde enkele ooggetuigenissen, waaronder die van *Alex Campbell* en diens buurman, en zijn artikelen alarmeerden de Engelse pers.

Het meer Loch Ness en een foto van Nessie

Een plesiosaurus

Stalker liet via de BBC weten dat het onbekende dier wellicht een plesiosaurus was die via de rivier de Ness in het meer was gezwommen. Hij wees daarbij op de theorie van *Commander Rupert Gould*, een nationale bekendheid, die drie jaar eerder een boek had geschreven waarin hij het bestaan van zeeslangen beargumenteerde.

Commander Gould was snel ter plaatse en verzamelde meer dan veertig ooggetuigenissen, die volgens hem redelijk met elkaar overeenstemden. Hij publiceerde zijn bevindingen op 9 december in de *Times* en een half jaar later verscheen er een nieuw boek van zijn hand, *“The Loch Ness Monster and Others”*. Daarin vergeleek hij Nessie met een soort reuzensalamander van 15 meter lengte!

Foto en publiciteit

Ook medewerkers van de *Daily Mail* waren actief: zij publiceerden een foto waarop Nessie haar lange hals en platte kop boven het water uitstak. Het tamelijk vage kiekje, dat afkomstig was van een Londense gynaecoloog, scheen daarentegen authentiek te zijn, al werd het op 1 april genomen en zou het gefotografeerde water evengoed het Paterswoldsemeer kunnen zijn. De foto werd over de gehele wereld verspreid en gaf Nessie een publiek gezicht.

Henry H. Bauer (1986) wierp nog een nieuw licht op de verdachte omstandigheden waaronder *Nessie* voor het eerst opdook. Hij publiceerde een onthullende brief van *D.G. Gerahty*, die als romanschrijver bekend stond onder de pseudoniemen *Stephen Lister* en *Robert Standish*. *Gerahty* schreef *Bauer* dat hij in het begin van de jaren dertig samen met twee partners een klein reclamebureau runde. Op een dag kwam een van zijn partners terug van een vakantie in de buurt van Loch Ness en vertelde dat enkele hotels in deze omgeving bereid waren om 50 pond te betalen voor een goeie publiciteitsstunt. Een verhaal van een makelaar uit *Brits Columbia*, die naar eigen zeggen een monstermanie ontketende rond *Lake Okanagan*, bracht de drie mannen op een idee, en zo werd *Nessie* geboren in hun Londense stamkroeg. Nadat ze de eerste monsterwaarneming hadden laten plaatsvinden, volgden er automatisch nieuwe, en in korte tijd waren de hotels rond Loch Ness goed gevuld met nieuwsgierige toeristen.

Op zoek naar Nessie

Sir Edward Mountain huurde in 1934 een groep werklozen in, om met behulp van camera's Loch Ness onder toezicht te houden. Voor twee pond per dag wilden *Sir Edwards* mannen best wat moeite doen, maar het mocht niet baten. De publieke belangstelling voor het monster nam snel af. Dat gold eveneens voor het aantal geregistreerde monstermeldingen.

Uit de lijst die *Bauer* (1986) publiceerde blijkt dat *Nessie* in de eerste twee jaren van haar bestaan even vaak werd waargenomen als in de vijfentwintig jaren die daarop volgden.

Pas aan het eind van de jaren vijftig bracht *Constance Whyte* de monstermanie weer op gang met haar boek *More than a Legend* (1957), waarin diverse nieuwe foto's en getuigenissen te vinden waren (o.a. een verhaal van de Nederlandse graaf *Bentinck*, die stoom uit de bek van het monster had zien komen).

Op film

Mrs. Whyte's romantische voorstelling van Loch Ness deed velen naar het hoge noorden trekken. De monsterjagers verzamelden zich. Een van hen was de luchtvaartkundig ingenieur *Tim Dinsdale*, die in april 1960 een week bij het Loch doorbracht. Kort voor zijn vertrek had hij het geluk aan zijn zijde. Met zijn 16 mm camera maakte hij een zwart-wit opname van een donkere vlek die zich op anderhalve kilometer afstand door het Loch verplaatste. Waar de vlek naartoe ging kon *Dinsdale* helaas niet vertellen, omdat hij deze uit het oog had verloren nadat hij in zijn wagen was gestapt om snel dichterbij te rijden.

Dinsdale's film werd door de BBC vertoond en bracht velen tot bekering. De film kreeg nog meer waarde toen enkele foto-experts van de R.A.F. in 1966 concludeerden dat *Dinsdale* vermoedelijk een levend wezen had gefilmd dat met een snelheid van circa 15 km p/u door Loch Ness zwom. De aannemelijke hypothese dat de vage plek een motorboot was lieten zij vallen, omdat deze niet strookte met de waarnemingen van *Dinsdale*, die daarbij als extra hulpmiddel een verrekijker had gebruikt.

Loch Ness Investigation Bureau

Na zijn eerste succes bleef *Dinsdale* tot op de huidige dag (1989) op zoek naar Nessie, waarover hij vier boeken schreef. Het schuwe beest vertoonde zich echter nooit meer voor zijn camera. Ook de activiteiten van het *Loch Ness Investigation Bureau* (LNIB), een vrijwilligersorganisatie die van 1962 tot 1971 verscheidene maanden per jaar observatieposten rond het meer bemande, leverden weinig op. Hoewel men over uitstekende camera's beschikte waren de sporadische opnamen nog vager dan die van *Dinsdale*, omdat Nessie zich uitsluitend op zeer grote afstand liet zien. Het hoofdkwartier van de LNIB trok in 1971 nog 54.000 bezoekers, maar door gebrek aan geld en tegenwerking van de plaatselijke autoriteiten moest het een jaar later worden gesloten. Een van de LNIB-leden startte in 1974 de tweemaandelijks *Nessletter*, sindsdien de belangrijkste bron van actuele informatie over het Loch Ness gebeuren.

Loch Ness Investigation Bureau activiteit

Frank Searle, een ex-militair die van 1969 tot 1983 bij Loch Ness bivakkeerde, had aanvankelijk meer succes. Zijn eerste foto werd in 1972 enthousiast ontvangen en de autoriteiten gaven hem toestemming om een klein informatiecentrum op te richten aan de rand van Loch Ness. Toen *Searle* echter aan de lopende band nieuwe foto's produceerde die er dikwijls erg ongeloofwaardig uitzagen (maar gretig aftrek vonden bij toeristen), verloor hij de sympathie van zijn collega's. Toch duurde het nog geruime tijd voordat zijn malafide praktijken algemeen bekend werden.

High Tech in diep water

De serieuze monsterjagers beseffen dat er overtuigend bewijsmateriaal nodig is om Nessie een wetenschappelijke status te geven. Ooggetuigenissen zijn onvoldoende, want iedereen weet dat die erg onbetrouwbaar kunnen zijn. Een watervogel, een otter, een grote vis, een staande golf, of een drijvende boomstronk kunnen onder bepaalde omstandigheden voor een Nessie worden aangezien. Er moeten hardere bewijzen worden gevonden, maar het probleem is dat niemand weet welke onderzoeksmethode de grootste kans van slagen heeft.

Vanuit de lucht, vanaf het water en vanaf de kant

In de loop van de jaren werd er van alles geprobeerd om overtuigend bewijsmateriaal te verzamelen. Het meer werd vanuit de lucht, vanaf het water en vanaf de kant met camera's geobserveerd; men trachtte Nessie te lokken met nachtelijke zoeklichten en diverse heerlijke geuren en hapjes; er werd een soort harpoen ontworpen om weefselmonsters te nemen; er werden onderzeeërs ingezet; er werd met infraroodapparatuur en onderwatermicrofoons gewerkt; er werd gezocht naar resten van overleden Nessies; er werden sterke geluidsgolven naar de diepte gezonden om Nessie uit haar schuilplaats te drijven – maar al deze pogingen leverden bitter weinig op.

De observaties aan de oppervlakte bleken vrij onvruchtbaar, omdat Nessies maar sporadisch boven schijnen te komen. Bovendien is Loch Ness erg groot (35 bij ruim 1,5 kilometer), zodat er veel waarnemers nodig zijn om alles in de gaten te houden. Het lijkt verstandiger om onder water te kijken, maar jammer genoeg is het water erg ondoorzichtig. Zelfs met de sterkste lampen blijft het blikveld beperkt tot een meter of tien. Ook is het Loch zeer diep (100 tot 300 meter). De expedities met kleine onderzeeërs hebben dan ook geen beeldmateriaal opgeleverd. De vaartuigen waren –berhaupt te langzaam om een Nessie te kunnen volgen. Dolfijnen zouden daarvoor beter geschikt zijn, maar de dolfijn die men voor dit doel had opgeleid overleed helaas voordat hij bij de jacht kon worden ingezet.

Sonarapparatuur

Het gebruik van sonarapparatuur leek meer perspectief te bieden. De *New Scientist* (19 december 1968) publiceerde een rapport van professor *D.G. Tucker* van de *Universiteit van Birmingham*, die gedurende veertien dagen een sonar signaal dwars door het Loch stuurde. Tijdens een periode die dertien minuten duurde registreerde hij een object met een lengte van enkele meters dat zeer snel naar beneden dook, terwijl een groepje objecten schuin omhoog kwam om vervolgens eveneens naar de diepte af te dalen.

Ook *Adrian Shine*, de leider van het zogenaamde *Loch Ness en Morar Project*, registreerde enkele interessante sonarcontacten waarover hij in de *New Scientist* berichtte (17 februari 1983). De deskundigen waren het er echter niet over eens hoe de sonarcontacten moesten worden geïnterpreteerd. Bovendien waren niet alle –sonar-searches– succesvol. Zo leverde een nieuw onderzoek van professor Tucker niets op, en ook Shine boekte in oktober 1987 weinig succes toen hij 20 schepen met sonaruitrusting in formatie door het Loch liet varen.

Academy of Applied Science

De meest opmerkelijke plaatjes werden gemaakt door de *Academy of Applied Science* (AAS), die onderwatercamera's aan sonarapparatuur had gekoppeld. Op twee foto's uit 1972, die door NASA-computers werden uitvergroot, bleek een soort vin of zwempoot te staan, die wellicht aan een Nessie toebehoorde. En in twee foto's uit 1975 kon met enige moeite de kop en de lange nek van Nessie worden herkend. De onderzoeksleider van de AAS, de Amerikaanse advocaat dr. *Robert Rines*, publiceerde zijn bevindingen in het tijdschrift *Technology Review* (maart 1976).

Zijn onderzoeksverslag was echter niet erg gedetailleerd, zodat het veel vragen en twijfels opriep.

Geloven in het onwaarschijnlijke

Skeptici hebben er moeite mee om de jacht op Nessie serieus te nemen. Een goed voorbeeld daarvan is *Ronald Binns* (1983) die in het laatste hoofdstuk van zijn (overigens zeer lezenswaardige) boek een karikaturaal beeld opbouwt van de speurders van Loch Ness. Volgens *Binns* leven de eenzame speurders in een fantasiewereld, waarin Loch Ness een magisch meer is, een spiegel voor hun onderbewuste, dat in zijn ondoordringbare diepten een mythisch monster verbergt, een ongrijpbaar wezen uit lang vervlogen tijden. Nessie's getrouwen zijn ongeneeslijke romantici met een onverwoestbaar optimisme, strijders tegen het ongeloof en de onverschilligheid van de gevestigde wetenschap, excentrieke hobbyisten op zoek naar de sleutel van een groot mysterie. Een ontmoeting met Nessie staat voor hen gelijk aan een soort religieuze ervaring, waarvan zij met behulp van High Tech de wereld deelgenoot trachten te maken.

DRUMNADROCHIT HOTEL.

This spot is about a mile from the mouth of Glen Urquhart, a beautiful valley stretching for about twelve miles above Drumnadrochit to Invercarnich. It is traversed by the River Enrick, which expands into a small lake, called Loch Meikle, about the middle of the glen. Temple Pier, on the bank of Loch Ness, is the usual starting-point for excursions. About Drumnadrochit and the rest of the middle and lower portions, the glen abounds in picturesque scenery. Contracting at one place into a narrow rocky gorge, above Loch Meikle it opens into an oval vale dotted with mansions and country-seats. The glen is well wooded on both sides; and on one side is commanded for a great part of its length by the heights of Balmacraan deer-forest.

Het hotel toenâ?

Met het nodige commerciële inzicht hebben zij Loch Ness uitgeroepen tot een internationaal pelgrimsoord met als tempel de Nessie-tentoonstelling in het *Drumnadrochit hotel*, het voormalige domicilie van John en Donaldina MacKay, de eerste Getuigen van het Beest. Jaarlijkse komen meer dan honderdduizend bezoekers de iconen aanschouwen en in de tentoonstellingsgids worden zij opgeroepen om Nessie's waarheid uit te dragen.

Eens komt de tijd, zo verzekert hun de gids, dat iedereen het monster zal erkennen als het Achtste Wereldwonder.

Datum aangemaakt

2022/08/03